

APAMEA – The Sadness of Syria - DE PIJN VAN SYRIË -

Meer dan 20 jaar geleden reisde ik door Syrië. Naast de bekende ruïnesteden als Palmyra, Bosra of Duro-Europa zijn er veel die minstens even prachtig zijn maar minder bekend. Apamea een stad ooit met 500.000 inwoners op de rechteroever van de Orontos-rivier achter de Libanonbergen is zo een plaats. Gesticht door de Grieken met een prachtig theater en 'cardo maximus' of rechte straat zoals deze in Damascus genoemd wordt. Zo een straat was de levensader van een stad in de Oudheid met regeringsgebouwen, winkels en bars. De straat van Apamea was de grootste in de Romeinse wereld. Toen in april 2017 bleek uit luchtfoto's dat de ruïnes zwaar beschadigd waren en veel vernield als gevolg van plundering besloot ik hier een schilderij over te maken. De bovenste afbeelding toont het eindwerk van 2 meter lang.

Ontstaan van het idee

Het gevoel dat je soms hebt als je in een landschap of stad komt dat afbraak, verwoesting of grote ingrijpende veranderingen dichtbij zijn, geeft inspiratie om dat vast te leggen. In Syrië had ik die ervaring op veel plaatsen, evenals in Libanon en Irak. Naast deze indrukken in Arabische landen had ik dit ook sterk in de 80er jaren toen ik een paar maal de USSR bezocht. Hier maakte ik, evenals Syrië een aantal schilderijen over. Een voorbeeld is het gele schilderij over de rode (bevroren) vlaggen op een brug in Leningrad (St. Petersburg) en een vrolijke Lenin schril afstekend tegenover de ellende van de inwoners (de rode verf als druipend bloed) . In die tijd maakte ik een aantal werken zonder directe aanleiding maar wel over strijd, over overleven met hoop op een betere toekomst. De afbeelding met veel lijnen erin is hier een voorbeeld van.

Hoe kom je tot het tot het eindbeeld

Nog niet zo lang geleden waren mijn oudste zoon en ikzelf bij Surabaya. Hier is een grote natuurramp gaande doordat de oliemaatschappij een vulkanisch verwarmde waterlaag heeft geraakt. Surabaya moet nu beschermd worden met een 20 meter hoge dijk om de aanhoudende modderstroom tegen te houden. Honderden mensen zijn al omgekomen, tientallen dorpen verwoest en veel vluchtelingen die al tien jaar geen tegemoetkoming krijgen. Op de dijk staande zie je de vulkanische rookpluim (het is hier niet zo toeristisch als de nabij gelegen Bromo-vulkaan. Hoe zou dat komen?). Sta je op de dijk dan zie je een kunstwerk van langzaam wegzinkende poppen in de modderstroom. Mijn aquarel hierover is het bruine werk met witte hoofden.

In Syrie maakte ik veel schetsen die later een hoop kleurentekeningen opleverde (zie afbeelding bedoeïenen onderweg op de grens van Irak). Ook van Apamea maakte ik een aantal schetsen. Twee hiervan ziet u afgebeeld. Toen ik in 2017 iets wilde doen met mijn ergernis over de verschrikking van de oorlog en verdriet over de inwoners heb ik het mooie Apamea genomen om te proberen onder kleur te brengen. Direct besloot ik dat bloed een rol moest spelen. In de eerste opzet van het schilderij ziet u een totaal rode ondergrond. Daarna ben ik de grote 'Collonade' gaan intekenen. Het rood op de grond kwam terug. Maar ik was over het gebrek aan effect hier niet tevreden over.

Verder uitvoeren

Het rood van de bodem en groen van de berg en lucht kleurt aardig maar drukt niet het verdriet uit. Vandaar dat ik besloot de hele lucht ook rood te kleuren. Alleen de oude ruïnes lijken onaantastbaar. Maar zelfs dat is in werkelijkheid niet zo gebleken, ook die zijn kapot.

Dit is verhaal 14 uit een serie verhalen over het ontstaan van een schilderij. Voor meer informatie en publicaties zie pardoelfreek.nl mijn site bij de kunstkring Exto. Hier vindt u ook exposities en werken in thema's georganiseerd. Is dat niet genoeg kijk dan op mijn Deense veel uitgebreidere site freakpardoel.nl. Hier via het menu doorklikken naar de verschillende jaren en thema's.